

ARNE

NON-STOP

Goeroe uit de goot

Arriest, rebel, zakenman, designer, interieurarchitect, duizendpoot: Arne Quinze gruwte ervan in een hokje opgesloten te worden. Van de eenvoudige poef waarmee hij in 2000 begon gaan er jaarlijks nog steeds enkele tienduizenden de deur uit. Quinze & Milan draait een geconsolideerde omzet van 8,5 miljoen euro, stelt meer dan zestig mensen te werk, en dat worden er binnenkort nog een stuk meer. En eindelijk komt er ook in eigen land een beetje erkenning. Op de Brusselse kleine ring is de Cityscape, een monumentaal gevaarte met duizenden grenen latten, een merkteken geworden. Arne Quinze: "Het eindresultaat ken ik wel, ik weet welk effect het gaat hebben op de mensen. Ik had al zoiets neergezet op het Burning Manfestival en op andere plekken in de Verenigde Staten. Het leukste was eigenlijk het proces er naartoe. Het politiek spel dat vandaag bezig is in België, het gevecht en het gekibbel door wat een minderheid van de bevolking vertegenwoordigt, dat slurpt toch zoveel energie op. En tot wat dient al die energie? Je legt er gewoon het land mee stil. De formatie doet me altijd denken aan Asterix en Obelix, het kleine dorpje dat zich verdedigt tegen de grote boze buitenwereld. In het dorp loopt een rivier, en aan de oever staat een appelboom met takken die over de rivier reiken, en wanneer iemand daar appels plukt worden ze kwaad aan de andere kant. Dat is België.

En toch zijn er mensen, zowel aan Waalse als aan Vlaamse kant die zeggen: jongens, laat ons gewoon voortdoen. Als mensen toch de handen in elkaar steken, komen ze zoveel sterker naar buiten. Toen Benoît Cerexhe, toevallig een Franstalig minister, mij kwam zoe-

In de internationale design- en kunstwereld is hij een snel rijzende ster, zeker sinds een vaktijdschrift hem met de drievuldigheid 'punk, prada, pornoster' bedacht. In Brussel staat zijn monumentale Cityscape, in Kortrijk opende zopas zijn galerij. Arne Quinze is hot. Niet slecht voor een man die ooit in een Brusselse goot begon. 'Een non-stop stroom van beelden gutst uit mij.'

DOOR YVES DESMET / FOTO'S JONAS LAMPENS & BUREAU ARNE QUINZE

ken, vond ik dat heel plezant omdat hij in een heel ander politiek stelsel bezig is. Op een moment dat ze het land willen splitsen, komt hij af met: 'Allez jongens, als we de stap maar zetten, dan lukt ons alles.' De snelheid was ongelooflijk: de bouwvergunning heeft twee dagen geduurd, op twee maanden lag al het papierwerk klaar. Al dat soort dingen geeft dat beeld een grotere dimensie. Eens dat het

Ik heb gestolen, gespoeten. Ik ben uiteindelijk opgeraapt door één van de zwaardere jongens van 't stad

er staat, weet je dat de mensen komen en dat ze zullen glimlachen. Het is groot en monumentaal, maar tegelijk een rustplek in een stad die toch energie geeft aan de mensen. Iets maken wat mensen vervreemdt, daar hou ik van, want hoe rijker en welvarender, hoe ingedommelder ze ook worden, hoe banger ze worden voor verandering. Alles zou perfect kunnen in België. Maar we zitten zo vast in de klei, tot aan onze knieën, dat alles hier zo wordt afgeremd. Op alle vlakken is dit een schitterend en rijk land, maar het is haast niet in beweging te krijgen. Het zal wel de

geschiedenis zijn, zeker: een relatief jong land, te vaak bezet, met verschillende culturen. Vlaanderen en Wallonië zijn andere landen, letterlijk: de kust en de Ardennen, daar zou toch net zo goed tweeduizend kilometer tussenin kunnen liggen, zo verschillend is dat landschap. Maar die diversiteit maakt ook dat land, Brussel is voor mij een prachtige multiculturele stad. Alle verschillende rassen hebben zich daar ook in het centrum ingekocht. In de meeste steden worden allochtonen naar de buitenwijken geduwd, hier hebben ze vaak hun eigen huisje gekocht. Dat maakt het net zo boeiend. Matonge, Schaarbeek, Sint-Joost, het is allemaal anders en toch allemaal Brussel. Dat geeft zo'n meerwaarde, ook al zijn veel mensen er bang van. En die paar die niet willen veranderen en van hun oren maken omdat ze een brief in hun bus krijgen die ze niet kunnen lezen. Ik begrijp dat niet, het is toch net een rijkdom om meer talen te kennen? Ik reis de helft van het jaar de wereld rond, en als je de taal machtig bent, dan is dat plezant, dan kun je je mengen in het volk, dingen te weten komen die je anders zouden ontsnappen. Mijn kinderen reizen vaak met me mee, en daar zie je toch een andere mentaliteit: die staan open voor alles, absorberen ook vlugger veel meer. Dat is een heel ander machientje in hun hoofd. Niet alleen voor taal, maar ook voor technologie: hoe ze al zo jong perfect